

— να ακυρώσει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (στο εξής: ΕΚΤ), κοινοποιηθείσα με τα από 17 Σεπτεμβρίου 2010 και 21 Οκτωβρίου 2010, με την οποία η ΕΚΤ αρνήθηκε την πρόσβαση στα έγγραφα που ζήτησαν οι αναιρεσείουσες σύμφωνα με την απόφαση (2004/258/ΕΚ) της ΕΚΤ, της 4ης Μαρτίου 2004, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της ΕΚΤ⁽¹⁾. Το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να ακυρώσει την απόφαση αυτή διότι:

- i) η ΕΚΤ υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και/ή υπερέβη των εξουσιών της εκδίδοντας την απόφαση αυτή·
- ii) η μόνη θεμιτή απόφαση την οποία μπορούσε να λάβει η ΕΚΤ ήταν να επιτρέψει την πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, όπως είχε ζητηθεί.

— να ανατρέξει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου καθόσον καταδικάζει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ΕΚΤ, για τον λόγο ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε συναφώς σε πλάνη περί το δίκαιο·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ούτως ώστε το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου επί των νομικών ζητημάτων που προβλήθηκαν με την παρούσα αίτηση αναρέσεως.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι αναιρεσείουσες διατείνονται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο:

— ερμηνεύοντας εσφαλμένως το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', της αποφάσεως (2004/258/CE) της ΕΚΤ, της 4ης Μαρτίου 2004, το οποίο προβλέπει εξαίρεση από το γενικό δικαίωμα προσβάσεως που κατοχυρώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής·

— κρίνοντας ότι η ΕΚΤ ορθώς μπορούσε να αποφασίσει ότι η γνωστοποίηση των ζητηθέντων από τις αναιρεσείουσες εγγράφων θα έθιγε την οικονομική πολιτική της ΕΕ και της Ελλάδας·

— ερμηνεύοντας εσφαλμένως το άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου·

— μη εξετάζοντας τα επιχειρήματα των αναιρεσείουσών όσον αφορά το άρθρο 4, παράγραφος 2, και το άρθρο 4, παράγραφος 3, της αποφάσεως της ΕΚΤ·

— οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα.

Αναίρεση που άσκησαν στις 24 Ιανουαρίου 2013 η Nexans France SAS και η Nexans SA κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) στις 14 Νοεμβρίου 2012 στην υπόθεση T-135/09: Nexans France SAS, Nexans SA κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-37/13 P)

(2013/C 101/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Nexans France SAS, Nexans SA (εκπρόσωποι: M. Powell, Solicitor, J.-P. Tran-Thiet, Avocat, G. Forwood, Barrister, A. Rogers, Advocate)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των αναιρεσείουσών

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να ανατρέξει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση κατά το μέτρο που με αυτήν απορρίφθηκε το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναρέσεως της αναιρεσείουσας, κατά το οποίο το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως περί διενεργίας αιφνιδιαστικού ελέγχου ήταν υπερβολικά ευρύ και δεν προσδιοριζόταν με επαρκή ακρίβεια·

— βάσει των στοιχείων που διαθέτει, να ακυρώσει την απόφαση περί διενεργίας αιφνιδιαστικού ελέγχου, κατά το μέτρο που το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής της ήταν υπερβολικά ευρύ, ανεπαρκώς δικαιολογημένο και δεν προσδιοριζόταν με επαρκή ακρίβεια, ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να την κρίνει σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου επί των νομικών ζητημάτων·

— να ανατρέξει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, καθόσον υποχρεώνει τη Nexans να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και να καταβάλει το ήμισυ των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Nexans στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθορίζοντάς τα στο προσηκόν κατά την κρίση του Δικαστηρίου ποσό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των εξόδων της Nexans στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη, απορρίπτοντας την προσφυγή τους ακυρώσεως της αποφάσεως περί διενεργίας αιφνιδιαστικού ελέγχου, καθόσον η απόφαση αυτή δεν ήταν αρκούντως σαφής, είχε υπερβολικά ευρύ γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής και εφαρμόζοταν σε οποιοσδήποτε καθ' υπόνοιαν συμφωνίες και/ή εναρμονισμένες πρακτικές οι οποίες «πιθανώς ήταν παγκόσμιας κλίμακας». Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη αποφαινόμενο επί των εξόδων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 80, σ. 42